

и обичаше да се шегува. Слушай!

— Веднажъ се срещнали, както ние съ тебе, петима души. Седнали да си починатъ подъ едно дърво и се разприказвали. Почнали да се разпитватъ кой какъвъ е:

Първиятъ рекълъ: — Азъ съ пѣсенъ новото срѣщамъ, съ пѣсенъ старото изпращамъ.

Вториятъ казалъ: — Азъ пѣкъ събирамъ свѣстнитѣ, та имъ вземамъ ума.

Третиятъ се препоръчалъ така: — Азъ вода на разходка хорскитѣ дрехи.

Четвъртиятъ казалъ: — Азъ спирамъ на пѣтя тия, които пакъ ще заминатъ.

Петия рекълъ: — Азъ пѣкъ съмъ тоя, който често се дѣли отъ сѣнката си.

Като каза това, бае Станьо седна въ автомобила, тури и товара си, па прибави:

— Сега карай, мисли и ми кажи, какви хора сж били тия.

Подкара господинътъ автмобила и се замисли. Мис-

ли, мисли, стигнаха до Умниково.

— Не можахъ да намисля, кои сж тия хора, — каза господинътъ и спрѣ.

— Нали си въ Умниково, ще ги научишъ, — рече бае Станьо. — Съ това ще ти се отплатя, загдето ме докара до тукъ.

И бае Станьо, като се засмѣ, занарежда бавно:

Първиятъ отъ тия хора билъ попъ. Съ пѣсенъ той срѣща новородения, като го кръщава, съ пѣсенъ изпраща умрѣлия, когато го опѣва.

Вториятъ билъ кръчмарь. Събира свѣстнитѣ, опива ги и имъ взима ума.

Третиятъ билъ овчарь. Пасе по полето овцетѣ, отъ чиято вълна се правятъ дрехитѣ.

Четвъртиятъ билъ лѣкарь. Той лѣкува болнитѣ и ги забавя отъ смъртъта, къмъ която ще отидатъ.

Петиятъ билъ лѣтець. Той се откъсва отъ сѣнката си, когато се вдигне да лети.

Елинъ-Пелинъ

ЛАЛКИНО ПИСМО

Наша Лалка
взе писалка,
отъ тетрадка листъ
и на бате си Бориса
чудно писъмце написа.

— Мили батенце Борисе,
туй е първо писъмце,
пиша ти го отъ сърдце —
да ти кажа много здраве
отъ менъ, мама, татка, Славе,